

De Ster.

*Half-Maandelijksch Tijdschrift van
de Heiligen der laatste Dagen.*

„Gaaf dan henen, onderwijst al de volken, dezelve doopende in den naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes; leerende hen onderhouden alles, wat ik U geboden heb”.

MATTHEÛS 28 : 19.

No. 15.	Abonnementsprijs per jaar:	5e Jaargang
1 Aug.	Nederland f 1,80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1,00.	1900.

Het „Mormoonsche” Geloof.

EEN ONDERHOUD VAN EEN VERTEGENWOORDIGER VAN HET DAGBLAD
„THE ATLANTA CONSTITUTION”, UITGEGEVEN TE ATLANTA,
GEORGIA (VEREENIGDE STATEN VAN AMERIKA), MET OUDER-
LING BEN E. RICH, PRESIDENT VAN DE ZENDING DER
ZUIDELIJKE STATEN, EN VERSCHENEN IN GENOEMD
DAGBLAD ONDER DATUM VAN 31 MAART 1899.

(Vertaald door P. ROELOFS.)

(Vervolg van bladz. 213.)

„Is er enig ander verschil tusschen uwe kerk en andere?”

„Ja, er is ook in deze zaak een hoofdzakelijk verschil. De autoriteit om te prediken en de verordeningen van het Evangelie te bedienen, zooals die in het bezit was van de vroegere Apostelen en van anderen is hersteld geworden en rust nu in de Apostelen, Ouderlingen en andere ambtenaren van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen, en die Kerk heeft Apostelen, profeten, evangelisten, herders, leeraars, bisschoppen, ouderlingen, diakens, en al de ambtenaren, waarvan wij in het Nieuwe Testament lezen. (Zie I Kor. 12 : 28; Efeze 4 : 11, 12; I Tim. 3 : 1—8; Titus 1 : 5.)”

„Maar heeft Jezus niet aan al Zijne predikers autoriteit gegeven, toen Hij zeide, „gaaf heen in de geheele wereld, predikt het Evangelie aan alle kreaturen?”

„Indien u het hoofdstuk, waarvan gij eene aanhaling doet, wilt lezen, zult gij zien, dat toen de Verlosser deze autoriteit gaf, dit alleen was tot de elf Apostelen — daar een van de twaalf hem verraden had — en die Hij geroepen en tot het werk der bediening had verordineerd, en die Hij later met macht uit de

hoogte bekleedde. Zij hadden autoriteit om, wanneer zij daartoe door den Heiligen Geest bestuurd werden, anderen te verordineeren om hen in het werk der bediening bij te staan, maar, zooals in Hebreë 5 : 4 geboden is, „Niemand neemt zichzelf die eeraan, maar die van God geroepen wordt, gelijkerwijs als Aäron.” Het is slechts door openbaring en gebod van God, dat de menschen geautorizeerd zijn om in Zijnen naam te bedienen. Hedendaagsche predikanten verwerpen de leer van onmiddellijke openbaring, en verklaren, dat er geene mededeelingen door openbaring van God hebben plaats gehad, sedert Johannes op het eiland Patmos zijne vizioenen ontving. Zij snijden zichzelf daarom van de goddelijke autoriteit af en geven zich uit als door menschen aangestelde predikanten, leerende door hunne eigene geleerdheid en ontbloom van die goddelijke inspiratie, die voor eenen gemachtigden dienst-knecht van Christus zoo noodig is. Hierin kunt u een groot verschil zien tusschen de organisatie en autoriteit van de „Mormoon-sche Kerk en de Kerken van het verdeelde Christendom.”

„U zegt, dat de autoriteit van het apostelschap en van de bediening zijn hersteld. Dat geeft te kennen, dat zij verloren is gegaan of weggenomen is?”

„Zekerlijk. De vroegere Apostelen hebben eenen afval en afwijking van het ware geloof en de invoering van ketterijen door valsche leeraars, voorspeld, en hunne profetiën zijn letterlijk in vervulling getreden. (Zie Hand. 20 : 29, 30; Gal. 1 : 6—9; II Thess. 2 : 1—12; I Tim. 4 : 1—3; II Tim. 3 : 1—7; II Petr. 2 : 1—3; Openb. 12 : 1—6; Openb. 14 : 8.) Nadat de Apostelen gedood waren en andere mannen, die de autoriteit bezaten, van de aarde verdwenen waren, kwam duisternis over de kerken, vervolging werkte haren invloed uit en bracht vele menschen tot de treurige toestanden der wereld, heidensche ideeën begonnen zich te vermengen met het overblijfsel van het ware Christendom, hetgeen hiervan overgebleven was, werd één met het Romeinsche rijk, en priestermacht, vervreemd van den geest van Christus, werd verhoogd en met purper en fijn linnen bekleed, de verordeningen werden veranderd, de ware geest van het Evangelie ging verloren, menschelijke autoriteit nam de plaats in van de goddelijke, en de afval werd algemeen en was weldra volkomen. De pauselijke macht regeerde overal tot den tijd der hervorming, toen scheuringen en nieuwe theoriën het Christendom verdeelden, en sekten hebben zich van dien tijd tot op heden vermenigvuldigd, terwijl geen der leidlieden dier bewegingen voorgaf openbaringen van God ontvangen te hebben, maar allen hunne eigene uitlegging gaven aan de doode letter van vroegere mededeelingen Gods, en terwijl er dus menigten van goede menschen en vele geleerde en vrome predikers zijn geweest, is de autoriteit van het apostelschap en priesterschap van de eerste Christelijke Kerk niet onder de menschen geweest, en zoo is eene algeheele verwarring op aarde ontstaan, en de heiden en die zich voor Christen uitgeeft, zijn beiden gelijk, zonder goddelijke autoriteit.”

„Op welke wijze, beweert u, is deze autoriteit hersteld geworden?”

„In de eerste plaats, kwam de engel, dien Johannes in het vizioen zag, zooals in Openb. 14 : 6, 7 beschreven, tot Joseph Smith en openbaarde ‚het eeuwige Evangelie om te verkondigen aan alle natie en geslacht, en taal en volk.’ Dat Evangelie leerde als zijne eerste beginselen, geloof in God en in Jezus Christus Zijnen Zoon, bekeering van alle zonden, doop door onderdompeling in water voor de vergeving der zonden, en de gave des Heiligen Geestes door de oplegging der handen. De doop en de oplegging der handen moeten, om van kracht te zijn, door goddelijke autoriteit bediend worden. Daar deze eeuwen geleden van de aarde weggenomen werd, kon zij slechts door goddelijke communicatie hersteld worden. Daarom werd, in de tweede plaats, Johannes de Dooper, die onthoofd was na opgetreden te zijn als de voorlooper van Christus bij Zijne eerste komst, uit den hemel gezonden als de voorlooper van de tweede komst van Christus, en verordeneerde Joseph Smith en Olivier Cowdery den 15den Mei 1829 tot de autoriteit en het priesterschap, dat hij bezat, toen hij op aarde was. Zij verkregen aldus de volmacht om elkander te doopen. Zij konden slechts bekeering prediken en allen doopen, die hunne woorden aannamen, maar zij konden hen niet bevestigen door het opleggen der handen. Later werden zij echter door de Apostelen Petrus, Jakobus en Johannes bezocht, die hoofden waren in de eerste Christelijke Kerk en de sleutelen van het Koninkrijk hielden, en zij verordeneerden Joseph en Olivier tot het heilige apostelschap — het hoogere of Melchizedeksche priesterschap, met de macht om den Heiligen Geest te geven aan gedoopte geloovigen, en de laatste bedeeeling te openen, ‚de bedeeeling van de volheid der tijden’, waarvan in Efeze 1 : 10 gesproken is.

„Onder deze volmacht werd de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen den 6den April 1830 in den Staat New-York georganiseerd, toen volgens de wetten van den Staat, zes leden de documenten teekenden om haar op te richten. Het Evangelie werd gepredikt, de geloovigen, die zich hadden bekeerd, werden gedoopt, de Heilige Geest werd over hen uitgestort, de zieken werden gezond gemaakt, de hemelen werden geopend, vizioenen en droomen en goddelijke mededeeling, met de gave der vreemde talen, uitlegging der talen, profetie, wijsheid, kennis, onderscheiding der geesten, en talrijke openbaringen, waren het gevolg, en de eensgezindheid, welke daardoor werd bewerkt, werd bewonderd door hen, die niet geloofden. Naarmate het werk vooruitging, werden door dezelfde autoriteit Ouderlingen verordeneerd, die zonder buidel of male uitgingen, zooals de dienstknechten Gods van ouds deden, en hetzelfde gevolg en dezelfde vervolging ontmoetten. Alzoo werd de Kerk opgebouwd; en werd volgens goddelijke aanwijzingen in orde gesteld naar het voorbeeld van de Kerk, die Christus en Zijne Apostelen in persoon organiseerden.”

„Wilt u de orde van die organisatie geven, zooals zij nu in uwe kerk bestaat?”

„Ja, mijnheer. Het apostelschap is het hoogste ambt in de Kerk. Het houdt de sleutelen van het priesterschap naar de Orde van Melchizedek en behelst al de lagere ambten in de Kerk. Drie Apostelen staan aan het hoofd en worden het Eerste Presidentschap genoemd, d. w. z., één man is de President van de geheele Kerk en heeft de macht en het recht om tot hare leiding openbaringen van God te ontvangen, en om hare zaken te regelen in de gansche wereld. Hij heeft twee Raadgevers, en deze drie zijn de hoogste presideerende autoriteit van de Kerk op aarde. Daarop volgen de Twaalf Apostelen of bijzondere getuigen van Jezus Christus, die de autoriteit bezitten om de deur van het Evangelie voor alle volkeren te openen, en onder het bestuur van het Eerste Presidentschap, de zaken van de Kerk onder alle natiën te regelen. Zij bezitten dezelfde autoriteit, macht en geest als de apostelen van ouds en handelen in dezelfde hoedanigheid in de laatste dagen. Daarna komen de Zeventigers; zeventig Ouderlingen, voor het doel verordineerd en aangesteld, worden in een quorum of Raad georganiseerd, terwijl zeven hunner deszelfs presidenten zijn. Er zijn een groot aantal van deze quorums van zeventig in de Kerk; elk quorum heeft zijne eigene zeven presidenten, doch zij staan allen onder het toezicht van de eerste zeven presidenten der Zeventigers. Zij vormen een toevoegsel tot het apostelschap en arbeiden onder het bestuur van de Twaalf Apostelen als zendelingen in de geheele wereld. Zij zouden ten allen tijde moeten gereed zijn om te gaan, wanneer zij beroepen worden om het Evangelie te prediken, zonder salaris of eenige aardsche belooning. De Hoogepriesters zijn een aantal ambtenaren van de Kerk, die in de georganiseerde vertakkingen van de Kerk bedienen, als presideerende ambtenaren of blijvende dienstknechten onder de heiligen; de Ouderlingen, die niet tot de Zeventigers behooren, zijn ook blijvende ambtenaren, toevoegsels tot het hoogepriesterschap, en zijn in quorums georganiseerd, waarvan elk zes en negentig mannen telt en waarover drie hunner, een president en twee raadgevers, presideeren. Al deze orden, die ik genoemd heb, zijn in het hoogere of Melchizedeksche Priesterschap begrepen.

„Daarna volgen de Priesters, naar de orde van Aäron; zij hebben autoriteit om te doopen, het avondmaal des Heeren te bedienen, te prediken, te leeren, uit te leggen, te vermanen, en allen uit te noodigen, tot Christus te komen; ook de leden van de Kerk te bezoeken, en hen in hunne kerkplichten te onderwijzen. Acht en veertig dezer Priesters vormen een quorum, waarover drie hunner presideeren. Als toevoegsels tot hun ambt zijn er Leeraars en Diakenen. Vier en twintig Leeraars vormen een quorum, en drie hunner presideeren daarover. Zij moeten over de Kerk waken, en toezien dat er geene ongerechtigheid geschiedt, en de Priesters in hun ambt bijstaan, maar zij kunnen geene verordeningen bedienen. Twaalf Diakenen vormen een quorum, waarover drie hunner

presideeren. Hunne plicht is, de kleinere, tijdelijke zaken van de vertakkingen van de Kerk, waar zij wonen, te bezorgen. De ambten van Priester, Leeraar en Diaken zijn in het lagere of Aäronische Priesterschap, waarvan de voornaamste ambtenaar de Bisschop is. Een Bisschop zou in eene lijn een afstammeling van Aäron moeten zijn; doch in de afwezigheid van zulk een afstammeling kan een Hoogepriester in de orde van Melchizedek gekozen en aangesteld worden om in die hoedanigheid te handelen.

„De Kerk is in Zion, dat is de plaats waar heiligen vergaderd zijn, aldus georganiseerd. Iedere kolonie van de heiligen vormt een Bisschop's wijk, waarover een Bisschop en twee Raadgevers die ook Hoogepriesters zijn tot dat ambt beroepen, de leiding hebben. Zij nemen de tijdelijke aangelegenheden van de Kerk in hun wijk waar, verzorgen de armen, geven raad aan allen die daarom vragen; en als Hoogepriesters presideeren zij in de openbare vergaderingen, en hebben het toezicht over de plaatselijke zaken der Kerk in het algemeen. Zij vormen ook een geestelijk gericht om betichtingen tegen aangeklaagde leden in verhoor te nemen, en om daarin te beslissen, nadat zij van beide zijden getuigen hebben gehoord. In het geval van geschil tusschen leden van de Kerk, dat door de beide partijen of met de hulp van de bezoekende Leeraars niet kan vereffend worden nemen de Bisschop en zijn Raadgevers de zaak in verhoor en doen eene uitspraak, die volgens recht en gelijkheid moet zijn. Indien een of beide partijen niet voldaan zijn, kan een beroep ingesteld worden aan den Hoogen Raad van den Ring, waarvan de wijk een deel uitmaakt. Gewoonlijk zijn al de wijken in een graafschap (*provincie*) georganiseerd in hetgeen genoemd wordt een Ring van Zion. Hierover presideert een Hoogepriester met twee raadgevers voor dat doel beroepen en aangesteld. De Hooge Raad, die ook in iederen Ring van Zion georganiseerd is, bestaat uit twaalf tot dat ambt beroepen Hoogepriesters, en dezen vormen met het Presidentschap van den Ring, een hof van beroep, waar rechtszaken van het Bisschopsgericht kunnen voorgebracht worden, en waar recht kan verkregen worden. Zij zijn ook zelfstandige tribunalen voor beslissing in leerstelling en tucht. De uitspraken van de Hooge Raden zijn volstrekt, tenzij bij herziening door het Eerste Presidentschap eene fout wordt ontdekt; alsdan kan tot een nieuw verhoor opgebracht worden. De voordeelen van deze tribunalen van de Kerk worden door beide partijen zonder onkosten verkregen, daar al deze ambtenaren van de Kerk dienen zonder betaald te worden.

(Wordt vervolgd.)

De Verwoesting van Jeruzalem.

Bijna zeventig jaren waren heengevloten sedert de herders in Bethlehem's velden verrast werden door een menigte God verheerlijkende Engelen. En hoewel reeds honderden en duizenden binnen Jeruzalem het leven verloren hadden door onderlingen strijd en

oproer tegen de Romeinen, zoo was het „Wee, wee u, Jeruzalem”, hetwelk over haar uitgesproken was, nog niet geheel vervuld. Vespasianus, de Romeinsche veldoverste, had het beleg om Jeruzalem vanwege den dood van den Romeinschen keizer Nero, opgebroken. En gelijk een uitgaande kaars voor een oogenblik opflikkert, alzoo genoot Jeruzalem voor een oogenblik hare vrijheid van het Romeinsche juk. Doch de tijd van haar einde naderde. Titus, de zoon van den tot keizer uitgeroepen veldoverste Vespasianus, verscheen met de keurbenden zijns vaders voor de muren der vermaarde stad. De keurbenden van dat rijk, waarvan Daniël, een profeet des Allerhoogsten, gezegd had, dat zij alles vermalen en verbreken zouden, zouden het middel in de hand des Heeren zijn, om het sterke Jeruzalem te doen vallen. En aldus zou haar val als een altijddurend getuigenis voor de volkeren der aarde staan van de goddelijke autoriteit en macht van Jezus, bijgenaamd en spottend genoemd „de Nazarener.”

De Romeinen waren door den krijg, zoowel als door oefening in den tijd van vrede, geharde en geoefende soldaten. Hun voetvolk was gewapend met helm en harnas, schild, pijl en boog, benevens een lang en kort zwaard. Hun ruiters droegen een lang zwaard, een lange speer en drie of vier werpspiezen. Hun orde en tucht zoowel als hun onversaagdheid overtrof elk leger der destijds bestaande volken. Tevens voerden zij werklieden van allerlei ambacht, voorzien van hun gereedschappen met zich. Hun grof oorlogsmaterieel bestond uit werktuigen, waardoor groote steenen van 30 tot 50 kilo zwaar, naar den vijand geslingerd werden, en zoogenaamde stormrammen, welke tot het beuken der muren van de te veroveren stad dienden.

Zoodra Titus zijn legerbenden ongeveer 450 meter van Jeruzalem gelegerd had, liet hij de voorsteden slechten, den grond effenen en de boomen neêrhouwen, welke hij tot aanvalswerktuigen gebruikte. Binnen Jeruzalem, hetwelk met drie hooge en dikke muren omgeven was, bevonden zich, behalve hare inwoners, meer dan één millioen vreemdelingen, welke jaarlijks het paaschfeest aldaar kwamen vieren.

Velen van hen hadden zich in de straten en op de pleinen der heilige stad gelegerd, daar er geen plaats meer voor hen in de huizen was. En ofschoon de Joden door het Romeinsche leger verrast werden, weigerden zij het aanbod van genade en verzoening, hetwelk Titus hun aanbood, en verkozen tot hun aanvoeders de meest woeste en fanatieke onder hen.

De getrouwe volgelingen van Jezus hadden Jeruzalem verlaten, zoodat de macht der duisternis, misleiding en verwoesting vrijelijk heerschappij voerde. Valsche profeten verkondigden, dat God Zijne macht ter hunner bevrijding zou toonen, en het Romeinsche leger voor hunne oogen vernietigen. Zonder twijfel vleiden velen dergenen welke voor bijna veertig jaren in hun jeugd het drama op Golgotha aanschouwd hadden, zich met de ijdele hoop, spoedig van het Romeinsche juk bevrijd te zijn.

De aanval der Romeinen begon, steenen en pijlen snorden door de lucht, wondende en doodende aan beide zijden. Stormrammen deden de muren trillen en krijgsgeschreeuw vervulde de lucht. Doch de dapperheid der Romeinen, zoowel als de haat en wanhoop der Joden bewaarden voor weken het evenwicht. Aanvallen werden afgeslagen, uitvallen mislukten geheel of gedeeltelijk, vermeerderende slechts het aantal doden en gewonden, dragende alzoo bij, om de wanhoop en de droefenis der belegerden te vergrooten. Alhoewel het den Joden somtijds gelukten om eenige der stormrammen en schansen door vuur te vernielen, werden de Romeinen eindelijk meester van den eersten en tweeden muur, welke de stad omgaf. De toestand der Joden, hoewel zij thans eenparig de Romeinen bestreden, werd van dag tot dag verschrikkelijker. Voor het beleg was een groote hoeveelheid koren, tengevolge van hun onderlingen twist en strijd verbrand, zoodat de mondvoorraad, welke bijna voor twee jaren had kunnen strekken, reeds na eenige weken van het beleg, zeer schaars werd. De rijken verkochten voor het verkrijgen van voedsel hunne rijkdommen en de armen begonnen gebrek te lijden. Groote ongeregelheden ontstonden. Benden van woestelingen trokken door de stad, vermoordende mannen, vrouwen en kinderen, roovende van hen het weinige voedsel dat hun was overgebleven. Velen stierven van gebrek; pestilentie woedde, spreidende dood en verderf. Sommigen trachtten zich door de vlucht te redden, anderen waagden zich om voedsel te zoeken in de valleien buiten de stad. Deze tot het uiterste gedreven Joden werden menigmaal verplicht zich tegen de Romeinen te verdedigen, doch bijna uitgeput van gebrek vielen velen van hen door het zwaard der Romeinen of werden door hen gevangen genomen. Honderden van hen werden afgrijselijk gemarteld en in het gezicht der belegerde stad aan kruispalen genageld, waaraan zij onder de verschrikkelijkste smarten stierven. Doch inplaats dat het de Joden aanspoorde om zich over te geven, maakte het de belegerden nog woedender en hardnekkiger. Zij vloekten hun eigen landgenooten welke hen tot overgave trachtten over te halen, scholden en beschimpten de Romeinen, en beletten diegenen te vluchten welke de stad wilden verlaten. Titus, de veldoverste der Romeinen, ziende dat de belegering zoo langzaam vorderde, deed om Jeruzalem een wal in drie dagen opwerpen, welke hij van wachters voorzag, zoodat niemand de stad kon verlaten en alle toevoer van voedsel afgesneden werd. Daarna trachtte hij door beloften de Joden tot overgave te brengen. Doch te vergeefs. Het eenige nut dat daaruit voortvloeide was dat eenige duizenden door list de stad verlieten of van de muren der stad sprongen en zich aan de Romeinen overgaven. Doch velen van hen verloren op verschrikkelijke wijze het leven. De geschiedschrijver Flavius Josephus verhaalt ons dat er meer dan twee duizend dezer vluchtelingen door de Arabieren en Syriërs opengesneden werden, daar het gerucht zich verspreid had dat zij, om hunne schatten te redden, stukken goud ingeslikt hadden.

Inmiddels richtten de Romeinen nieuwe stormschansen op. De spanning die nu ontstond was verschrikkelijk, de Romeinen waren bevreesd dat hunne stormschansen wederom verbrand zouden worden, de Joden daarentegen erkenden de groote noodzakelijkheid om den derden en laatsten muur te behouden. Doch eindelijk viel ook deze muur voor de macht der belegeraars, doch wie beschrijft hunne verbazing toen zij ontdekten dat de Joden een nieuwen muur daarachter opgeworpen hadden en wederom moest dezelve bemachtigd worden. Inmiddels steeg de ellende binnen Jeruzalem ten top: weggeworpen afval, verrot hooi, leder en onrein gedierte werd als voedsel gebruikt. Aanzienlijke priesters werden van verraad beschuldigd en om het leven gebracht, lijken lagen opgehoopt in de straten en huizen, verspreidende hun verpestende reuk door de stad. De afgrijselijkste tooneelen hadden plaats: ouders beroofden hunne kinderen van het laatste voedsel en kinderen ontzagen zich niet hetzelfde aan hunne ouders te ontnemen; een voorname dame slachtte en at haar eigen kind. Eindelijk na afwisselende gevechten kregen de Romeinen de overhand; de nieuw opgeworpen muur werd bemachtigd en evenals het fort Antonia geslecht, opdat de soldaten beter ruimte zouden hebben tot den aanval op den Tempel. Herhaalde aanvallen hadden plaats, de galerijen en de schatkamers derzelve gingen in vlammen op, waardoor velen een ellendigen dood stierven. Nochtans hielden de tot waanzin gedreven Joden stand, willende van geen overgave weten. De strijd, man tegen man, nam in schrikbaarheid toe, vullende de voorportalen des Tempels met hun lijken, drenkende deze heilige plaats met hun bloed. Doch het besluit van Jehovah moest vervuld worden. Een brandend stuk hout, door een der Romeinsche soldaten door het venster geworpen, zette het heiligdom in vuur en spoedig waren zij meester der geheele stad. De overblijfselen des Tempels werden geslecht en met den grond gelijk gemaakt, niet één steen derzelve bleef op den andere. De stad zelve werd verwoest uitgenomen een gedeelte van den muur en drie sterke torens. Het aantal Joden welke gedurende dezen strijd gevangen genomen werd bedroeg bijna 97,000, terwijl de gesneuvelden en dooden gedurende dien tijd berekend werd op 1,100,000. Het „Wee, wee u Jeruzalem!” had hare vervulling.

H. DE B.

Aphorismen.

Daar zijn twee regelen, welke, indien zij goed opgevolgd worden, elk jongeling zullen doen slagen; de eerste: „Doe aan anderen als gij wenscht dat men u zou doen”, de tweede: „Wees een man van eer”.

Vreest God, cert den koning.

De dwaas zegt in zijn hart er is geen God. — DAVID.

De Ster.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

ALF. L. FARRELL, 120 Izaäk Hubertstraat, Rotterdam.

Amsterdamsche Conferentie.

De Conferentie van de Amsterdamsche Afdeeling van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen werd gehouden op Zondag 22 Juli 1900, in het gewone lokaal, 111 De Wittenstraat, Amsterdam. Tegenwoordig waren President James L. Mc. Murrin, Eerste Raadgever van het Presidentschap der Europeesche Zending, Arnold H. Schulthess, President der Duitsche Zending, Alf. L. Farrell, President van de Nederlandsch-Belgische Zending, P. Roelofs, President, H. de Brij, waarnemend President, en A. Nibley, G. Hickenlooper, R. W. Eardly, L. F. Whitney, J. C. Platt, M. Bakker, J. Meibos Kzn. van de Rotterdamsche Conferentie; M. L. Lee, President, W. T. Cannon, J. Springer van de Luiksche Conferentie; G. B. Denkers, waarnemend President, G. L. Weyler der Arnheemsche Conferentie; L. J. Kragt, waarnemend President, J. Tingen, L. Venema, S. Springer der Groningsche Conferentie, en President S. F. Taylor en al de Zendelingen van de Amsterdamsche Conferentie; C. P. Ferrin en C. Schutler der Duitsche Zending.

De eerste Vergadering werd gehouden ten 10 uur, welke geopend werd met het zingen van lied 23. „Wat is het Evangelie?” Ouderling L. J. Kragt sprak het gebed uit. Vervolgens werd lied 17 „De Geest uit de hoogte” gezongen, waarna het avondmaal bediend werd door G. B. Denkers en H. Bel. Ouderling Denkers sprak eenige kernachtige woorden over het doel en het nut van deze Heilige Verordening.

Als eerste spreker werd geroepen P. Roelofs. Hij besprak de waarde en het doel van het Evangelie en den persoonlijken strijd der heiligen, in het overwinnen van zonden en tekortkomingen, gevende als voorbeeld de levenswandel van Christus, die ofschoon hij verzocht werd, nochtans zonder zonde was. Daarna besteedde hij eenigen tijd aan het bespreken der genade Gods en de zegeningen der getrouwen.

Een solo „O mein Vader” werd met veel gevoel door Ouderling C. P. Ferrin in het Duitsch gezongen. President S. F. Taylor stelde daarna de algemeene autoriteiten der Kerk voor, alsmede het Presidentschap der Europeesche Zending, die allen in hunne respectieve roepingen eendrachtelijk ondersteund werden. Verder werd Ouderling Alfred L. Farrell erkend als President der Nederlandsch-Belgische Zending, S. F. Taylor als President der Amsterdamsche Conferentie en Ouderlingen Benj. Crezee, H. M. Lewis,

H. Bel, W. A. Koldewijn, A. O. van Dijke, P. J. Graven als reizende zendelingen in dezelfde Afdeeling. De ambtenaren en het lokale Priesterschap werden eveneens voorgesteld en ondersteund. Het statistiek verslag der Amsterdamsche Conferentie werd voor-gelezen, hetwelk luidde als volgt: Aantal Zendelingen; Zeventigers van Zion, 7; Ouderlingen, 1; Lokale Priesterschap: Ouderlingen, 8, Priesters 7, Leeraars 17, Diakenen 9, Leden 323, totaal Ambtenaren en Leden 364; kinderen onder 8 jaar oud 94. Totaal aantal zielen (de Zendelingen inbegrepen) 458. Het verslag van de werkzaamheden der Zendelingen in de Amsterdamsche Conferentie van af 1 November tot 1 Juli 1900 is: Tractaten aan de huizen afgegeven 2711; in Openbare Vergaderingen 598; Boeken uitgegeven en verkocht 50; uitgeleend 17, gratis uitgegeven 18; Huizen bezocht met eerste tractaten 2059, op eerste uitnoodiging 284; Evangeliegesprekken 1305; Vergaderingen gehouden 58; Theologische klassen gehouden 17; Priestervergaderingen 8; Zustervergaderingen 16; Totaal gedoopt 38; Bevestigd 38; Kinderen ingezegend 14; Opgetrokken naar Zion 3; Leden ontvangen van andere Conferentiën 3.

Een quartet, Swallows homeward fly, werd daarna door de Ouderlingen Farrell, Roelofs, Nibley en Meibosch Kzn. zeer schoon gezongen, waarna Ouderling A. H. Schulthess, Pres. der Deutsche Zending, eenigen tijd tot de vergadering sprak, aantoonende dat er vele Evangelieën gepredikt worden in de wereld, doch dat er slechts één Evangelie des Koninkrijks is, en bracht in herinnering het gezegde van Christus, dat er in den dag des oordeels velen zullen zijn, welke tot Christus zeggen zullen: „Heere, hebben wij niet in uwen naam geprofeteerd, en in uwen naam duivelen uitgeworpen, en in uwen naam vele krachten gedaan?” Doch hun zal gezegd worden dat de Heer hen nooit gekend heeft; de rede daarvan zal zijn, dat zij zulks gedaan hadden zonder autoriteit. Daarna werd lied 40: „O, Heiligen weest moedig” gezongen en de vergadering werd gesloten met dankzegging door Ouderling J. Springer.

De avondvergadering werd te 6 uur gehouden. Gezongen werd lied 54, „Wij danken u Heer voor uw Profeet”, waarna Ouderling J. Meibos Hzn. het gebed deed. Het koor der Amsterdamsche Conferentie zong daarna zeer schoon lied 31, „Heer geef geloof.”

Daarna sprak President James L. Mc. Murrin over de onpopulariteit der Heiligen der laatste dagen, en bewees door de geschiedenis dat de voorstanders van waarheid altijd tegengestaan en niet populair geweest zijn en bewees uit Maleachi 3 : 1-4 dat deze profetie betrekking had op de tweede komst van Christus. Pres. J. L. Mc. Murrin sprak in het Engelsch, hetwelk door P. Roelofs vertaald werd. Daarna gaf hij een krachtige getuigenis van de goddelijkheid van dit werk. Daarna zong Ouderling C. P. Ferrin weder op zeer schoone wijze een Solo „Die Gröste im Himmelreich”. Hierna sprak President Alf. L. Farrell. Hij getuigde eveneens van de goddelijkheid van dit werk, en de getuigenis welke daarvan in hem is. Verklarende dat levende profeten meer waarde hebben

dan de doode letter. Vervolgens besprak hij de grootheid van de genade Gods, de verplichting van gehoorzaamheid aan Hem en het doel der komst van de Zendelingen, als dienstknechten bekleed met macht en autoriteit van Jezus Christus. Wederom werd door Ouderling C. P. Ferrin een Solo, „Die Heilige Stadt”, zeer schoon gezongen. De Vergadering zong daarna lied 62 „De wederkomst van Christus”. — Dankzegging door P. J. Graven.

De vergaderingen waren goed bezocht en de Heer erkende zijn kinderen door hun harten met blijdschap te vervullen en het verstand te verlichten hetwelk in het bijzonder in de avond-vergadering genoten werd. Daar de prediking van President James L. Mc. Murrin en President Alfr. L. Farrell zeer belangrijk waren, terwijl de sprekers in ruime mate door den Geest van God geleid werden.

Den volgenden dag werden de gewone priestervergaderingen gehouden van 10 uur 's morgens tot 12.30 's middags en van 3.15 's middags tot 9.10 's avonds. De invloed van den Geest des Heeren, was in eene opmerkelijk ruime mate tegenwoordig, en de leeringen en raadgevingen door Pres. J. L. Mc. Murrin, en Pres. Alfr. L. Farrell gegeven, waren van den odelsten en schoonsten aard, en waren gelijk aan een gouden leiddraad voor de dienstknechten des Heeren, in hun leven, bedieningen en werkzaamheden. Tevens werd President J. L. Mc Murrin op zijn verzoek gezalfd, en zonder twijfel zal het geloof en gebed der heiligen en der Zendelingen zoowel als de bediening van deze heilige verordening een grooten invloed tot herstelling van President J. L. Mc. Murrin uitoefenen, hetwelk ons aller bede is.

H DE BRIJ. *Secr.*

Ontslag en Benoeming.

Ouderling P. Roelofs is van zijnen arbeid in deze zending eervol ontslagen, om 16 Augustus van Liverpool per stoomschip „Turcoman” over Boston huiswaarts te keeren. Broeder Roelofs kwam den 6en Juli 1897 te Rotterdam aan. Hij arbeide tot April 1898 in de Luiksche Conferentie en gedurende de laatste zes maanden van dien tijd vervulde hij de roeping als President. Daarna werd hij geroepen om als President der Rotterdamsche Conferentie en assistent-Redacteur der „Ster” werkzaam te zijn. Het doet ons innig leed Broeder Roelofs te zien vertrekken, daar hij een zeer ijverige en getrouwe, zoowel als een zeer nuttige mede-arbeider in den wijngaard des Heeren geweest is. En wij drukken hiermede onze hoogste tevredenheid uit, over de vlijt en bekwaamheid waarmede Broeder Roelofs zijne verantwoordelijke roeping en werkzaamheden in deze zending, tot uitbreiding en opbouw van dit groote werk der laatste dagen volbracht heeft. Voorts wenschen wij onzen geliefden Broeder een aangename en voorspoedige reis, zoowel als een gelukkig wederzien van vrienden en bekenden in Zion.

Ouderling H. de Brij is geroepen om zijne plaats voor de „Ster” te vervangen en zal tevens voorloopig de plaats als President der Rotterdamsche Conferentie vervullen, totdat nadere schikkingen dienaangaande gemaakt zullen worden.

Wij hopen en vertrouwen dat onze geliefde Broeder den steun en medewerking, eveneens van allen, in zijn nieuwen werkring zal mogen genieten, tot het vervullen van deze roeping en de volbrenging zijner plichten. Wij wenschen onzen Broeder denzelfden voorspoed, succes en welslagen in al zijne pogingen om het werk des Heeren te doen groeien en bloeien als zijn voorganger.

Het verschaft ons groote blijdschap mede te kunnen deelen, dat wij, na vele en langdurige pogingen, geslaagd zijn, H. M. toestemming, tot opgraving en vervoering van het lijk van onzen geliefden Broeder, Ouderling J. Hogan, te verkrijgen. Broeder Roelofs is met de zorg tot overbrenging van het lijk naar Zion belast, indien geen verdere onvoorziene vertragingen plaats hebben.

Sterkte van gestel onder de Israëlieten.

Prof. W. Z. RIPLEY.

Op dit oogenblik staat er een verrassend feit voor ons. In spijt der verschijnselen van de natuurlijke verbastering, welke wij waargenomen hebben, verraadt de Israëliet een nooit gehoorde sterkte van gestel. Het overtreft, in het bijzonder in de Vereenigde Staten, dat van eenig ander bekend volk. Dit kunnen wij door het volgende voorbeeld duidelijk maken: Onderstel daar zijn twee groepen van kinderen, elk honderd in getal, de een van Joodsche, de andere van gemiddelde Amerikaansche (Massachusetts) oorsprong, allen op denzelfden dag geboren. Zoo zijn, in spijt van den ongelijken maatschappelijken toestand, ten gunste der laatste, de kansen bepaald door statistieke gegevens, dat de helft der Amerikanen sterven zullen binnen zeven en veertig jaar, terwijl de eerste helft der Joodsche niet zullen bezwijken door ziekte of ongeluk, dan na verloop van een en zeventig jaar. Het sterftcijfer is werkelijk slechts een weinig meer als de helft van dat der gemiddelde Amerikaansche bevolking. Dit is van toepassing op de jeugd zoowel als op den middelbaren leeftijd. Lombroso heeft het op eene andere wijze duidelijk gemaakt. Van de 1000 geboren Israëlieten sterven er 217 voor den ouderdom van zeven jaren, terwijl 453 Christenen — meer als tweemaal zooveel — waarschijnlijk binnen datzelfde tijdperk zullen sterven.

De Bijbel en de Wetenschap.

De waarmaking des Bijbels door de wetenschappen is een der meest belangrijke onderwerpen van het menschelijk onderzoek. In zooverre dit gedaan is, is het tot geheele tevredenheid der geloovigen geweest: het is afdoend bewezen dat er de sterkst mogelijke grond voor geloof bestaat.

De gezondheidsleer des Bijbels bijvoorbeeld toont nadrukkelijk aan, dat de schrijver er van volkomen met het menschelijk lichaam en met de oorzaken van verschillende ziekten bekend was.

De wetten der Mozaïsche wetgeving zinspelen dikwerf op de meest gevorderde ontdekkingen van den lateren tijd. Door deze wetten werden onreine dieren, zij die hoogst waarschijnlijk ziekten konden overbrengen van het gebruik uitgesloten; het bloed van dieren mocht niet gegeten worden en voor degelijk en rein koken was bijzonder zorg gedragen, en aldus werd het gevaar van besmetting door microben tot een minimum teruggebracht. Vervolgens alle aarde schotels, welke in aanraking geweest waren met onrein voedsel, moesten worden vernietigd en alle andere vaten moesten volkomen gereinigd worden. Zieke dieren mochten niet gegeten worden en hun geschiktheid als voedsel werd bepaald door de gezondheid der teedere levensorganen.

Veel van deze oude wetgeving werd, in de onwetende eeuwen van het menschdom, als vooroordeel of als ceremonische instellingen als onverdedigbaar beschouwd, doch in het licht der moderne wetenschap, hetwelk een wereld in een druppel water of in een stofdeeltje geopenbaard heeft, wordt de Mozaïsche wet verstaanbaar en geeft getuigenis van haren goddelijken oorsprong.

De getuigenis der sterrekunde is even zoo treffend. Elkeen is bekend met het verslag van de schaduw op den zonnewijzer van Agas, welke tien graden terugging in de dagen van Hiskiah, den koning van Juda (2 Kon. 20 : 8—11). Het is eveneens welbekend dat het geschiedkundig verslag van dit verhaal in twijfel is getrokken en dat het als een verduitsel of misschien als een zinnebeeld beschouwd is geworden.

In een nu onlangs uitgegeven boekwerk, door George F. Chambers, een lid van de koninklijke sterrekundige vereeniging van Engeland, bewijst de schrijver dat dit wonder eene werkelijke gebeurtenis was. Door terug te gaan in de verslagen der sterrekunde, vond hij dat op den 11den Januari 689 v. Chr. er eene gedeeltelijke zonsverduistering was, om 11.30 v.m. zichtbaar te Jeruzalem.

Het instrument op hetwelk dit wonder getoond werd, moet een zonnewijzer geweest zijn, welke te dien dage gebruikt werd. Het was een uitvinding waardoor een schaduw langs een gegeven lijn geworpen werd. Doch het is duidelijk, bij nadere beschouwing, dat het verduisteren van het bovenste deel der zon, door de voorbijgaande maan, het effect op den zonnewijzer zou hebben, dat de schaduw terugging gedurende den voortgang der eclipse.

Op een belangrijk onderwerp — de tijd van den mensch op aarde — schijnt op heden een beduidend verschil te wezen tusschen den Bijbel en de wetenschap. Doch daar kan geen twijfel bestaan dat deze tegenstrijdigheid niet ten laatste zal worden weggenomen. Geologie (aardkennis) en verwante wetenschappen zijn nog jong, en godgeleerdheid heeft eveneens nog veel te leeren. En wanneer al de feiten goed onderzocht zijn, zal het wellicht

aangetoond worden, dat het verschil slechts alleen bestaat tusschen geestdriftige geleerden en de bijbelsche tijdrekening van Bisschop Usher. Het Mozaïsche verslag der schepping en van de verschijning van den mensch op aarde zal ten laatste bevestigd worden.

Is het verstand ooit ziek?

Het verslag van den hoofdbestuurder van het krankzinnigen-gesticht in Utah toont sommige wijzen van behandeling aan, welke aangewend worden voor de herstelling van krankheid van het verstand. Nu komt de vraag op of het verstand, gelijk het is, ooit tot zulk een mate ziek kan zijn, zoodat het geheel omgekeerd wordt, of dat het de hersenen zijn, inplaats van het verstand, in elk geval, van het verlies der rede.

Het is welbekend dat de behandeling van krankzinnigen meest natuurlijk in haren aard en onmiddellijke gevolgen is; en de uitslag op het verstand zelf mag als oorzaak hebben de verbeterde natuurlijke toestand der hersenen en het lichaam.

Het verstand schijnt altijd met rede begaafd te zijn, wanneer de hersenen niet aangedaan, niet misvormd, of niet gebrekkig ontwikkeld zijn. In vele gevallen is het echter inderdaad bekend, dat krankzinnigheid een gevolg is van onware mededeelingen door de zinnen, het zenuwgestel, of begripsorganen; de krankzinnige mensch handelt juist zooals elk redelijk mensch zou doen onder de omstandigheden, wanneer zijne zintuigen valschelijk dat aan het verstand zouden mededeelen, hetwelk de zintuigen van den krankzinnige hem mededeelt.

Bijvoorbeeld, krankzinnigheid ten gevolge van delirium tremens, is wat genoemd kan worden eene zeer redelijke soort van krankzinnigheid, indien wij ons herinneren dat de patient werkelijk slangen en verschrikkende geesten ziet, en eenvoudig in overeenstemming met zulke mededeelingen handelt, gelijk zijne gewaarwordingen hem geven. De mededeelingen welke hij ontvangt zijn onwaar, tengevolge van den ziekelijken toestand van een zeker gedeelte der hersenen; doch zijn verstand handelt juist zoo gelijk het redelijke verstand zou doen bij zulke voorstellingen door de zintuigen.

De oorzaak van krankzinnigheid is dikwerf het onophoudelijk denken over één idee, hetwelk ten laatste het geheele verstand beheerscht met de geheele of gedeeltelijke uitsluiting van alle andere ideeën.

Het is niet onwaarschijnlijk dat zulk een onophoudelijk denken over één idee dat gedeelte der hersenen ontsteekt en in wanorde brengt, hetwelk dat idee voortbracht, en het verlies der rede, ten minste op dat ééne onderwerp, is daarvan het gevolg.

Niets is er bekend van dat oneindig samengesteld en wondervol machinerie der hersenen, hetwelk noodig is om redelijke gedachten voort te brengen; doch het is welbekend dat de minste misplaatsing in dit ingewikkeld mechanisme, de menschelijke rede

geheel kan omwentelen. En evenals de meest bekwame pianospeler niets dan wanklanken kan voortbrengen uit een instrument in hetwelk de toetsen verplaatst of ontstemd zijn, alzoo het meest volkomene verstand, handelende door hersenen, welke ziek of misplaatst zijn, moet waan- of krankzinnigheid vertoonen in juist zulk eene mate, als de misplaatsingen in de hersendeeltjes zijn. Zoo dacht Shakespeare:

„Wij zijn niet onszelfen,
Wanneer natuur, verdrukt zijnde, het verstand beheerscht.
Te lijden met het lichaam.

Koning Lear, acte 2.

Indien deze gedachte, welke erkend door de hoogste wijsbegeerte onzer eeuw, waar is, namelijk: dat gedurende krankzinnigheid de hersenen werkelijk aangedaan zijn in plaats van het verstand, de onderscheiding en waardigheid van het verstand of ziel, wanneer vergeleken met het lichaam, is des te meer duidelijk en wondervol.

Het menschelijke verstand, of liever de geestelijke ego, is de goddelijke inwoner van het leem hetwelk onze aardsche lichamen uitmaakt, en heeft geen deel in vele der toevallige onvolmaaktheden van den tabernakel; doch getrouw aan zijne hooge afkomst, het gebruikt het lichaam als een instrument, vormende zijne bestemming, doch lijdende zelf door de onvolmaaktheden van het lichaam.

Zwakke Oogen en Tabak.

Weder van een andere zienswijze, is het gebruik van tabak, als nadeelig aangetoond geworden. Dokter Francis Dowling heeft, na uitgebreide onderzoekingen gedaan te hebben, bevonden, dat zelfs een matig gebruik van tabak, tot verzwakking der oogen en kleurenblindheid leidt. En dat deze gevolgen, welke zeer langzaam ontstaan, dikwerf niet eerder ontdekt worden, voordat dit gebrek volkomen is of de gewoonte zoo sterk bij haar slachtoffer geworden is, dat hij haar niet meer kan overwinnen. Het wordt ook beweerd, dat de verwoestende gevolgen in andere zenuwen en organen van het lichaam voorkomen. Omdat de rook en het vergif der tabak, in sommige gevallen, veel meer met hen in aanraking komen dan met de oogen.

Dat tabak het lichamelijke organisme verzwakt en de gezondheid verwoest, werd onlangs bewezen, bij het rekruteeren van vrijwilligers in Noord-Amerika en in het bijzonder in de Oostelijke Staten. Een wonderlijk groot aantal jongelingen werden afgewezen, omdat zij onbekwaam waren om hun land te dienen, en in de meeste gevallen was het vanwege de gewoonte van het rooken van cigarettten.

De onreinheid van het gebruik van tabak is zeer duidelijk, en vele steden, de Zoutmeerstad inbegrepen, hebben wetten gemaakt en aangenomen waarin het verboden wordt, om op de trottoirs en vloeren van publieke gebouwen te spuwen of overblijfselen van

sigaren en sigaretten weg te werpen. Doch behalve dit en het nadeelige van het gebruik hebben de Heiligen der laatste dagen nog een andere reden om het rooken en pruimen van tabak te veroordeelen. Het gebod van God is dat zij het alleenlijk als een medicijn gebruiken zullen voor ziek en gewond vee, en dan nog wel met oordeel en bekwaamheid. *Juvenile Instructor.*

Afschaffing der Slavernij in Amerika

Een der meest voorname gebeurtenissen der laatste helft van deze eeuw was de vrijlating van meer dan 4,000,000 slaven in de Vereenigde Staten. Pres. Lincoln's proclamatie van vrijverklaring der slaven, in 1863, was in werkelijkheid de doodslag aan de slavernij door de geheele beschaafde wereld. De eerste slaven werden in Amerika gebracht door een Hollandsch schip, en werden te Jamestown, Virginia, aan land gezet. Dit had plaats in 1620. Voor het jaar 1750 werden 150,000 slaven in de Koloniën ingevoerd en in het jaar 1776 was dit verdubbeld. In het jaar 1790 was de slavenbevolking reeds tot 697,897 geklommen. In 1810 was het aantal 1,191,364. Het volgende tiental jaren bracht het op 1,580,938. In 1830 was het totaal 2,009,043. In 1840 was de slavenbevolking tot 2,487,455 en in 1850 tot 3,204,312 geklommen. In 1860, drie jaar voordat de proclamatie van vrijverklaring der slaven werd uitgevaardigd, was hun aantal in de Vereenigde Staten 3,952,801. De tegenwoordige negerbevolking in de Vereen. Staten is meer dan 15,000,000, gelijk ons een jaar geleden door Booker T. Washington, te Atlanta Gorgia, werd medegeeld.

Een schrikwekkend voorval.

Eenige dagen geleden hebben de nieuwsbladen een treurig feit medegedeeld dat op een der Atlantische booten had plaats gehad. Eene dame, welke zich met hare kinderen aan boord van eendier schepen bevond, zeide schertsend tot haar zuigeling, welke aanhoudend schreide: „Indien gij niet stil zijt, zet ik u buiten het venster“. Kort daarop verliet zij hare hut, doch men kan zich den hartbrekenden toestand der moeder voorstellen, toen haar dochtertje tot haar zeide: „Moeder, broertje wilde niet stil zijn en toen heb ik hem buiten het venster gezet“. Pogingen om den kleinen drenkeling te redden konden niet meer aangewend worden, daar het reeds in de golven verdwenen was.

I N H O U D:

Het „Mormoonsche“ Geloof . . .	Blz. 225	De Bijbel en de Wetenschap . . .	Blz. 236
De Verwoesting van Jeruzalem . . .	„ 229	Is het verstand ooit ziek? . . .	„ 238
Aphorismen.	„ 232	Zwakke Ooren en Tabak . . .	„ 239
Amsterdamsche Conferentie . . .	„ 233	Afschaffing der Slavernij in Amerika. . .	„ 240
Ontslag en Benoemingen . . .	„ 235	Een schrikwekkend voorval . . .	„ 240
Sterkte van gestel der Israëlieten . . .	„ 236		

Uitgave van ALF. L. FARRELL, *Izaäk Hubertstraat 120*, Rotterdam,
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.